

๕๓

อ ำ นั ส ง ส์

เลื อ ก ท ำ ท าน ญ ก เ นื อ น ำ บ ุ ญ

บุคคลให้ทานในเขตใดแล้วมีผลมาก

พึงเลือกให้ทานในเขตนั้น

การเลือกให้ พระสุคตทรงสรรเสริญ

ทานที่บุคคลให้แล้วในทักษิณบุคคลทั้งหลายย่อมมีผลมาก

เหมือนพืชที่หว่านลงในนาดี ฉะนั้น

อานิสงส์เลือกทำทานถูกเนื้อนาบุญ

๔๓๐

การเจริญสมาธิภาวนาเป็นบ่อเกิดแห่งความสุข เป็นทาง
มาของสติปัญญา ที่จะทำให้เรามีความเฉลียวฉลาด ตลอดจน
ปฏิภาณไหวพริบแกล้งกล้า สามารถศึกษาเล่าเรียน และประ-
กอบกิจการงานทุกด้านได้อย่างเชี่ยวชาญ บังเกิดผลสำเร็จเป็น
อัศจรรย์ และเมื่อเราเจริญภาวนาจนกระทั่งใจหยุดนิ่งตั้งลง
ศูนย์กลางกาย อันเป็นแหล่งแห่งความสะอาดบริสุทธิ์ ใจของ
เราจะผ่องใส เป็นเหตุแห่งความสุขและความสำเร็จทั้งมวล
และยังช่วยให้เราสามารถรอดพ้นจากภัยทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็น
ภัยในอบายหรือภัยในสังสารวัฏ

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท
ว่า

**“บุคคลให้ทานในเขตใดแล้วมีผลมาก พึงเลือกให้ทาน
ในเขตนั้น การเลือกให้ พระสุคตทรงสรรเสริญ ทานที่บุคคล
ให้แล้วในทักษิณบุคคลทั้งหลายย่อมมีผลมาก เหมือนพืชที่
หวานลงในนาตึฉะนั้น”**

ทาน หมายถึงการให้ การสงเคราะห์ช่วยเหลือแบ่งปัน
เป็นเรื่องดีงาม เพราะการให้เป็นคุณธรรมที่เกื้อกูลระหว่างชีวิต
ต่อชีวิต เป็นพื้นฐานความดีของมนุษยชาติ เป็นการสร้างความดี
ที่ง่ายที่สุด แต่ส่งผลดีให้แก่ชีวิตเรามากมายมหาศาล

อานิสส์เลือกทำงานถูกเนื่อนาบุญ

๔๗๑

พระพุทธองค์ทรงสรรเสริญการเลือกให้ คือก่อนจะให้
ควรเลือกของที่จะให้ว่า สมควรหรือไม่ โดยเลือกให้แต่ของที่ดี
ของที่ประณีต ของนั้นต้องได้มาด้วยความสุจริต ถ้าให้ของด้อย
กว่าที่ตนใช้ เวลาบุญส่งผลก็จะได้ของที่ดีเลิศ หรืออย่างน้อย
ควรให้ของในระดับเดียวกับที่ตนใช้อยู่ และต้องดูด้วยว่าจะให้
กับใคร ทานนั้นจึงจะมีผลมาก ถ้าให้กับผู้เป็นเนื่อนาบุญ ผลบุญก็
จะเกิดขึ้นอย่างมหาศาล เหมือนชวานาผู้ฉลาดในการทำนา ต้อง
คัดพันธุ์ข้าวที่ดี หว่านข้าวลงในนาดี มีน้ำมีปุ๋ยอุดมสมบูรณ์ เมื่อ
ทำเช่นนี้ เขาย่อมได้รับผลผลิตที่คุ้มค่าแก่ความเหน้อยยาก
ดังเรื่องของเทพบุตรผู้ฉลาดในการเลือกให้ทาน

*ในสมัยหนึ่ง พระพุทธองค์ได้เสด็จโปรดพระพุทธรูป
บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ขณะที่พระองค์ประทับ ณ บัณฑุกัมพล-
ศิลาอาสน์ ทรงมีพระรัศมีแผ่กว้างครอบคลุมหมู่เทวดาทั้งหลาย
เทพบุตรพุทธรูปมาเสด็จมาจากสวรรค์ชั้นดุสิต ประทับในที่เบื้อง
ขวาของพระพุทธองค์ อังกรเทพบุตรนั่งอยู่ในที่ข้างซ้าย แต่เมื่อ
เทวดาผู้มีศักดิ์ใหญ่ทยอยกันมาเฝ้าพระพุทธองค์ อังกรเทพบุตร
ก็ต้องถอยห่างออกไปเรื่อย ๆ ถอยไปจนถึงท้ายสุดในที่ประชุมชน
ไกลถึง ๑๒ โยชน์ ขณะที่เทพบุตรอีกองค์หนึ่งชื่ออินทกเทพบุตร

อานิสงส์เลือกทำงานถูกเนื่อนานบุญ

๔๗๒

มานั่งเซนไว้ในตอนแรก ก็คงนั่งอยู่ในที่เดิมเช่นนั้น

พระพุทธรองค์ทอดพระเนตรเทพบุตรทั้งสองแล้ว มีพระประสงค์จะประกาศความแตกต่างระหว่าง ท่านที่บุคคลถวายแต่ทักษิณบุญคุณในศาสนาของพระองค์ กับท่านที่บุคคลให้แล้วแก่โลกียมหาชน จึงตรัสถามอังกูรเทพบุตรว่า

“ดูก่อนอังกูระ ท่านให้ทานมาเป็นเวลานานถึง ๑๐,๐๐๐ ปี ก่อเตาหุงข้าวยาวเป็นแถวถึง ๑๒ โยชน์ทุกวัน แต่เมื่อมาสู่สมาคมของเรา ท่านกลับต้องนั่งห่างออกไปถึง ๑๒ โยชน์ ไกลกว่าเทพบุตรทั้งปวง นั้นเป็นเพราะเหตุใด”

อังกูรเทพบุตรกราบทูลว่า “ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ข้าพระองค์ได้บริจาคทานมากในสมัยที่เป็นมนุษย์ แต่เป็นทานที่ให้แก่มหาชนทั่วไป คือให้ทานในเวลาที่เราปราศจากทักษิณบุญคุณ ส่วนอินทกเทพบุตรนี้ แม้ถวายทานเพียงน้อยนิด เพียงข้าวทัพพีเดียว แต่เพราะทำถูกทักษิณบุญคุณ จึงรุ่งเรืองกว่าข้าพเจ้า เหมือนดวงจันทร์รุ่งเรืองกว่าหมู่ดาวฉะนั้น”

พระบรมศาสดาจึงตรัสถามอินทกเทพบุตร ผู้นั่งอยู่ที่เดิมโดยมิได้เคลื่อนย้ายไปไหนเลย อินทกเทพบุตรจึงกราบทูลว่า “ข้าพระองค์ได้ถวายทานแต่ทักษิณบุญคุณ ดุจดวงจันทร์แวววาวในเนื้อนาดี ผลย่อมงอกงามไพบูลย์” และเพื่อจะประกาศความ

อานิสงส์เลือกทำงานถูกเนื้อนาบุญ

๔๗๓

สำคัญของทักษิณยุคบุคคล จึงกราบทูลต่อไปว่า “พืชแม่มาก
ที่บุคคลหว่านลงในนาดอน ผลย่อมไม่ไผ่บุลย์ ชาวนาเองก็ไม่
ปลื้มใจ ฉันทใด ทานแม่มากที่บุคคลให้แล้วในผู้ทุศีล ผลย่อมไม่
ไผ่บุลย์ ทายกก็ไม่ปลื้มใจ ฉันทนั้น ส่วนพืชเม่น้อยที่หว่านแล้วใน
นาดี ย่อมมีผลไผ่บุลย์ ชาวนาก็ปลาบปลื้ม ฉันทใด ทานเล็กน้อย
ที่บุคคลทำในเขตบุญ ในทานผู้มีศีลมีธรรมที่มั่นคง ย่อมอำนวย
ผลไผ่บุลย์ ให้ทายกชื่นชมยินดี ฉันทนั้น”

ทำไมอินทกเทพบุตรจึงพูดเช่นนี้ เพราะอินทกเทพบุตรนั้น
เมื่อครั้งที่เป็นมนุษย์ ได้ถวายข้าวเพียงทัพพีเดียวแด่พระอนุ-
รุทธเถระ ผู้เป็นอรหันตสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุญนี้
ย่อมมีผลมากกว่าทานที่อังกูรเทพบุตรเคยทำแล้วในอดีตชาติ
คือได้ก่อเตาไฟหุงข้าว เป็นแฉะยาว ๑๒ โยชน์ เพื่อบริจาคใน
ทุกๆ วัน แก่คนธรรมดาทั่วไปถึง ๑๐,๐๐๐ ปี เมื่ออินทกเทพบุตร
กราบทูลแล้ว พระบรมศาสดาจึงตรัสกับอังกูรเทพบุตรว่า

“ธรรมดาการให้ทาน ควรพิจารณาก่อนแล้วจึงให้ ทานนั้น
ย่อมมีผลมาก เหมือนการหว่านพืชในนาดี แต่เธอหาได้ทำเช่น
นั้นไม่ เหตุนี้ทานของเธอจึงมีผลไม่มาก ทานที่บุคคลให้แล้ว
ในเขตใดมีผลมาก ควรพิจารณาให้ในเขตนั้น การให้ด้วยพิจารณา
ตถาคตสรรเสริญ ทานที่ให้แล้วในทักษิณยุคบุคคลย่อมมีผลมาก
เหมือนพืชที่บุคคลหว่านลงในนาดีฉะนั้น”

อานิสงส์เลือกทำทานถูกเนื้อนาบุญ

๔๗๔

จากเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า ทานจะให้ผลไพฑูริย์ได้ ต่อเมื่อถวายแก่ผู้รับที่บริสุทธิ เป็นทักษิณะบุคคล ผู้รับจึงมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้ทานนั้นเกิดประโยชน์สูงสุด และทำให้เกิดกำลังใจแก่ผู้ให้

ในพระไตรปิฎก เราได้พบเห็นเรื่องราวของคนยากจนหรือบุคคลที่ตกทุกข์ได้ยาก ได้ทรมานทำทานอย่างสุดกำลัง บางครั้งถึงกับสละอาหารมื้อสุดท้ายถวายแด่ทักษิณะบุคคล แล้วได้เสวยผลอันยิ่งใหญ่ สิ่งเหล่านี้จึงเป็นแบบอย่างให้เรา ซึ่งเกิดในยุคปัจจุบันมีความเข้าใจและมีกำลังใจ ที่จะประพฤติปฏิบัติตามพระพุทธรโอราทกันต่อไป

ดังนั้น เราควรทำทานให้บริสุทธิครบองค์ประกอบของการให้ทั้ง ๓ ประการ คือ วัตถุบริสุทธิ เจตนาบริสุทธิ ทั้งก่อนให้ กำลังให้ และหลังให้แล้ว และบุคคลบริสุทธิทั้งผู้รับและผู้ให้ ย่อมได้ผลบุญมาก

พอเราถวายทานตัดขาดจากใจเท่านั้น ศูนย์กลางกายของเราจะมีอายตนะของบุญเกิดขึ้น เป็นดวงใสบริสุทธิ คอยรองรับบุญใหญ่เกิดขึ้น เมื่อถวายทานขาดจากใจก็เป็นกุศล ความสว่างบริสุทธิก็เกิดขึ้น ปุณฺณภาสิณทา ท่อธารแห่งบุญก็ไหลจากอายตนะนิพพานมารวมเป็นจุดเดียวกัน มาจรดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย

อานิสงส์เลือกทำทานถูกเนื้อน่านบุญ

๔๗๕

ฐานที่ ๗ ของพวกเราทุกๆ คน ตามความบริสุทธิ์ของใจที่หยุดนิ่ง ตามกำลังของความปิติความเลื่อมใสในพระรัตนตรัย

ถ้าเลื่อมใสมากก็สว่างมาก เลื่อมใสน้อยบุญก็ลดหย่อน กันลงไป แล้วกระแสนบุญที่ใสสว่างบริสุทธิ์ จะเป็นต้นเหตุแห่ง ความสุขและความสำเร็จในชีวิต เช่น ทำให้เราได้มีรูปสมบัติที่ งดงาม แข็งแรง ไม่เจ็บ ไม่ป่วย ไม่ไข้ อายุยืน ถ้าหากบารมีเต็มที ก็งามไม่มีที่ติ ได้ลักษณะมหาบุรุษ ถ้าบารมีลดหย่อนลงมา รูปสมบัติของเราก็หย่อนลงไปตามลำดับ อีกทั้งเป็นผู้ที่แข็งแรง มีโรคน้อย จนกระทั่งปราศจากโรคภัยไข้เจ็บและอายุยืนยาว ความงามของรูปร่างนั้น เป็นรูปสมบัติที่สามารถน้อมนำให้ ผู้พบเห็นเกิดความนิยมชมชอบ และเมื่อจะชักนำใครให้มาสร้าง ความดี ก็จะเป็นเครื่องยัใจบุคคลทั้งหลายให้เกิดความศรัทธา เลื่อมใสเช่นเดียวกัน

บุญนั้นยังทำให้เกิดทรัพย์สมบัติ จะเป็นทรัพย์สมบัติที่มี วิญญาณครองหรือไม่มีวิญญาณครองเกิดขึ้นมา เกิดขึ้นจากบุญ ดลบันดาลให้เกิดกระแสแห่งบุญนี้ จะไปดึงดูดโภคทรัพย์สมบัติ ทั้งหลายเข้ามาหาตัวเรา เอาไว้สำหรับหล่อเลี้ยงสังขาร หล่อเลี้ยง พวกพ้องบริวาร และเพื่อการสร้างบารมี

อานิสงส์เลือกทำทานถูกเนื้อน่านบุญ

๔๗๖

นอกจากนี้บุญยังก่อให้เกิดคุณสมบัติ ความเฉลียวฉลาด
ต่างๆ ความรู้ ความสามารถ ไหวพริบปฏิภาณคล่องแคล่วเอาไว้
สำหรับใช้สอย คุณสมบัติก็เกิดขึ้น เพื่อใช้ในการปกครองตน
ปกครองคน ปกครองงาน และการสร้างบารมี รูปสมบัติ
ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ เกิดขึ้นมา เพราะกระแสแห่งบุญนี้
ดลบันดาลให้เกิดขึ้น ดึงดูดให้เกิดขึ้น

ความสมบูรณ์ด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มรรคผล
นิพพาน ก็เกิดขึ้นด้วยกระแสแห่งบุญนี้แหละ เพราะฉะนั้น
บุญนี้เป็นเรื่องใหญ่ เป็นเรื่องที่สำคัญทีเดียว จะต้องสร้างบุญ
ให้เกิดขึ้นให้มากๆ ยิ่งมากเท่าไร ความสุขความสำเร็จก็จะยิ่ง
เกิดขึ้น ยิ่งยุคของผู้ที่มีบุญ คือคนมีบุญมาเกิดรวมกัน ความ
อัศจรรย์ก็เกิดขึ้นอย่างที่เรานึกไม่ถึง เพราะฉะนั้นเราต้อง
สั่งสมบุญกันให้มากๆ และให้ใจอยู่ในแหล่งของบุญ คือที่
ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้อยู่ตรงนี้ตลอดเวลา

